

VERA MOJA

Ne verujem ruži od papira
koju sam toliko puta
rukama svojim napravio.
Ne verujem ni onoj pravoj,
kćeri vetra i ukusa,
verenici vetra.
Tebi koju nikada nisam napravio,
tebi koju nikada nisu napravili,
tebi verujem, potpunoj
istinskoj sudbini.

NOĆAS...

Noćas sam u pesku plaže
sećanje jedno izgubio,
pozlaćeno, staro i neznatno
kao peska zrno maleno.
Strpljenje! Noć je kratka.
Tražiću ga sutra...
Ali, plašim se onih
vihorova noćnih
što u rojevima svojim
malena zrna peska nose
bog zna gde!

KOJE PTICE?

Ptica? Ptice?

Da li na svetu postoji samo jedna ptica usamljena

što leti sa hiljadu krila, što peva

treperavim glasom, uvek sama?

Da li su zemlja i nebo ogledala?

Da li je vazduh odsjaj vazduha,

i da li velika ptica samo

samoću svoju umnožava

u hiljade pojava?

(i da li je zato zovemo pticama?)

Ili možda ne postoji jedna ptica?

I da li su one neumitno, mnogostruko

prostranstvo poput mora, jato bez broja,

talas krila

gde pogled traži i želi da duša

raspozna istinu o usamljenoj ptici,

o njenoj suštini beskrajnoj, o jednoj lepotici?

*(Sa španskog prevela **Ana Stjelja**)*